

**Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет**

МАТЕРІАЛИ
VIII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 1. Психолого-педагогічний напрям

14 травня 2015 року
м. Рівне

ББК 72

УДК 001+37+316.3

Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VIII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 1. Психолого-педагогічний
напрям. - Рівне: РВВ РДГУ.- 2015.- 199 с.**

Програмний комітет:

**Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук,
професор, ректор РДГУ – голова оргкомітету;**

**Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор,
проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;**

**Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент – заступник
голови оргкомітету;**

Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;

Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;

Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;

Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;

Бабич Стефанія Михайлівна – кандидат технічних наук, доцент;

Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;

Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;

Мельник Віра Йосипівна – кандидат географічних наук, доцент;

Мороз Ігор Петрович – кандидат фізико-математичних наук;

Музичук Катерина Петрівна – кандидат технічних наук, доцент;

Павлова Наталія Степанівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;

Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;

Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного
гуманітарного університету (протокол №9 від 24.04.2015 р.)

1. Намагатися не допускати в навчанні розходження: це – знання, а це – життя. Вивчення відчужених від учнів «знань» і наступні спроби знайти їм застосування в житті – не ефективний і шкідливий з особистісної точки зору підхід.
2. Практика – це не зона застосування вивченої теорії, вона завжди її продовження. В процесі практичної діяльності учень розширює і поглиблює свої теоретичні представлення, «нарощує теорію». Це можливо в тому випадку, коли джерелом теорії є сам учень, його особистісні знання, одержані в процесі його попередньої діяльності, а не ті, що «передаються» йому вчителем.
3. Навчати дітей технології розумової діяльності.

Принцип гармонійного розвитку особистості. На сучасному етапі розвитку школи особливо актуальним є принцип гармонійного розвитку особистості. Тому при проведенні уроків з інформатики необхідно концентрувати увагу на їх виховних можливостях, для чого реалізовувати такі задачі:

- Ставити виховну мету на кожному уроці.
- Використовувати зміст уроку з виховною метою.
- Цілеспрямовано формувати узагальнені прийоми розумової діяльності учнів.
- Формувати загально навчальні навички раціональної організації навчальної праці.
- Формувати інтерес до предмета.
- Формувати вміння користуватися набутими знаннями і розширювати їх під час самостійного вивчення.
- Розвивати самостійність і пізнавальні здібності учнів, готувати їх до творчої діяльності.
- Формувати критичне та творче мислення.
- Виховувати культуру усної і письмової мови.
- Формувати вміння виділяти основне при вивченні навчального матеріалу.
- Формувати вміння працювати з книжкою, інформаційним і програмним забезпеченням комп'ютера, пошуковими системами глобальної мережі Інтернет.

Інтерес до навчання – це один з важливих чинників, які забезпечують спрямованість інтересу учнів до найбільш активних творчих видів діяльності й інтенсивно впливають на формування інших духовних інтересів школярів.

Принцип виховуючого навчання. Під розвивальним навчанням будемо розуміти тип навчання, в якому розвиток людини є прямою і основною метою. Особливості розвивального навчання: учень перетворюється на суб'єкт пізнавальної діяльності; розвивається на формуванні механізмів мислення, а не завантаження пам'яті; основа процесу навчання – навчальна діяльність учнів в процесі виконання навчальних завдань.

Принципи розвивального навчання. У процесі навчання інформатики доцільно спиратися на психологічні принципи розвивального навчання, які базуються на понятті «зони найближчого розвитку» психолога Л.С. Виготського. Розвивальне навчання змістило освітні акценти від вивчення учнями матеріалу з різних предметів на їх навчальну діяльність щодо розвитку теоретичного мислення (Д.Б. Ельконін, В.В. Давидов), або на всебічний розвиток учня (Л.В. Занков).

Для успішної реалізації мети вивчення інформатики у початкових класах потрібно ефективно використовувати систему принципів, які допомагають правильно організувати навчально-виховний процес, полегшують сприйняття інформації учнями, впливають на ефективність роботи вчителя.

Список використаних джерел

1. Державна національна програма «Освіта. Україна ХХІ століття».-К: Райдуга, 1994.-61 с.
2. Лапчик М. П., Семакин И. Г., Хеннер Е. К. Методика преподавания информатики: учебн. пособие для студ. пед. вузов. – М.: Издательский центр «Академия», 2001. – 624 с.
3. Шкіль М. І., Грищенко Г. Л. Криза вищої освіти і шляхи її подолання //»Вища освіта в Україні: реалії, тенденції, перспективи розвитку».

ЗМІСТ І СПЕЦИФІКА ДИФЕРЕНЦІЙОВАНОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ

Синіцька Н. В., здобувач

Крайчук О. В., кандидат фізико-математичних наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет

Проблема підготовки майбутнього вчителя до здійснення диференційованого навчання в школі сьогодні вирішується з позиції подолання обмеженості виключно функціональної або прикладної підготовки шляхом розвитку професійних здібностей студентів педагогічних вузів через освоєння системно-структурного, програмно-цільового, професійного, особистісного та інших підходів. Найбільш доцільним представляється особистісно-орієнтований підхід, під яким розуміється система ідей і положень, спрямованих на формування учня як особистості, здатної до самооцінки, самоствердження, саморозвитку, повної реалізації внутрішніх ресурсів, з одного боку, і взаємодопомога, співробітництво, спільна творчість учителя та учня, з іншого. Тим самим закріплюється нова функція освіти - бути суб'єктом перетворення соціуму і породження нових форм суспільного життя.

У науково-педагогічній літературі використовуються різні підходи до розуміння і визначення поняття диференційованого навчання. Так, Н.М. Шахмаєв вважає, що «навчально-виховний процес, для якого характерним є врахування типологічних індивідуальних відмінностей учнів, називається диференційованим, а навчання в умовах цього процесу – диференційованим навчанням».

І. Д. Бутузов наголошує на тому, що диференціація передбачає не роботу за різними програмами і підручниками, розрахованими на декілька рівнів інтелектуальної обдарованості, а навчальну діяльність учнів на різних рівнях для оволодіння єдиним програмовим матеріалом залежно від індивідуальних особливостей.

І. Унт розглядає поняття «диференціації» як таке, що виходить із особливостей індивіда, його особистісних характеристик. Це поняття вона розглядає більш широко, виходячи з вікових, статевих, регіонально-економічних, національних та інших ознак.

Усі наведені дефініції мають спільну рису, яка полягає у врахуванні індивідуальних особливостей учнів, тобто засобами диференційованого навчання пропонується реалізувати принцип індивідуального підходу. Диференційоване навчання розглядається як навчання за різними програмами, але кожен із педагогів висловлює своє розуміння поняття «різний». Крім того, у наведених означеннях розглядається лише шкільне навчання, хоча диференціація повинна лежати в основі усіх форм навчання.

Таким чином, на наш погляд, поняття «диференційованого навчання» потрібно не лише формулювати більш узагальнено, а й розвести з поняттям «диференційованого підходу».

Поняття диференційованого підходу справді є значно вужчим, ніж диференційованого навчання. Він передбачає деякі елементи диференціації у процесі будь-якого навчання.

Отже, диференційований підхід у навчанні – це цілеспрямована діяльність педагога з використанням в умовах довільного навчання можливостей урізноманітнення тих чи інших освітніх компонентів. Крім «диференційованого навчання», введемо поняття «диференціації навчання». Якщо поняття «диференційованого навчання» ми визначатимемо на основі загальноовведеного поняття навчання, то у дефініції «диференціація навчання» визначальним буде «диференціація». Тобто, якщо у понятті «диференційованого навчання» диференціація є суттєвою внутрішньою ознакою навчального процесу, то у понятті «диференціація навчання» вона є його зовнішньою характеристикою. З урахуванням цього сформулюємо означення диференційованого навчання та диференціації навчання.

Диференційоване навчання – це спеціально організована навчально-пізнавальна діяльність (суб'єктна педагогічна взаємодія), яка, враховуючи вікові, індивідуальні особливості суб'єктів уміння, їхній соціальний досвід і стартовий стан, спрямована на оптимальний фізичний, духовний та психічний розвиток учнів, засвоєння необхідної суми знань, практичних дій за різними навчальними планами і програмами. Під диференціацією навчання ми розуміємо таку організаційну форму занять, в якій навчальні класи, групи формуються за певною спільною ознакою і навчання проводиться за різними навчальними планами і програмами з максимальним урахуванням вікових та індивідуальних можливостей суб'єктів уміння.

Між поняттями «диференційований підхід», «диференційоване навчання», «диференціація навчання» існує певний взаємозв'язок. Елементи диференційованого підходу можуть використовуватись у будь-якій навчальній технології і в той же час він передусє диференційованому навчанню, яке є цілісною системною формою навчання. Ще тіснішими є взаємозв'язки між диференційованим навчанням і диференціацією навчання. Диференційоване навчання передбачає трансформацію класних форм у типолого-групові форми навчання і забезпечує перехід від мікрогрупових форм – до індивідуальних.

Таким чином, є підстави розглядати складну суперечність між гетерогенним принципом формування групи (зумовлюється прийняттям до школи дітей одного року народження) і необхідністю відносно гомогенізувати її, щоб у групових формах полегшити працю педагога і досягти більшої результативності.

Дослідження відомих психологів, педагогів дозволяють підсумувати: дитина розвивається, навчаючись; складність і трудність навчального матеріалу має відповідати індивідуальним особливостям учнів; найбільше розвиває те навчання, яке опирається на зону найближчого розвитку і є цілеспрямованим та системним; не лише відповідним чином організоване навчання розвиває генотип учня, а й досягнутий інтелектуальний розвиток суттєво сприяє засвоєнню знань, тобто веде за собою навчання.

Завдяки впровадженню диференційованого викладання звичайна програма навчання масової школи стане доступною для дітей з особливими потребами, вони зможуть успішно опановувати зміст навчання, бути активними учасниками навчального процесу і, найважливіше, досягати максимальних (для кожного) результатів.

Для учнів, які різняться своїми особливими навчальними потребами, необхідно мати доступ до навчального матеріалу через його зміст. Доступність змістовного наповнення вважається ключовим елементом диференціації. Диференціація на рівні змісту має враховувати: цілі, завдання та очікувані результати, яких планується досягти (навчальні, розвиваючі, соціальні). Баланс між цілями та завданнями визначає рівень диференціації змісту.

Сучасна школа повинна організувати всю роботу учнів так, щоб створити максимальні умови для виявлення їхніх індивідуальних здібностей і нахилів, для всебічного розвитку. Розв'язанню цього завдання значною мірою сприяє індивідуалізація навчання, яка проявляється у його диференціації. Особливістю диференційованого навчання є постійне врахування вчителем тривалості і специфіки того напруження, якого потребує для школяра виконання завдання.

Диференційоване навчання – давно відомий і ефективний засіб здійснення індивідуального підходу до організації навчальної діяльності. Воно забезпечує: відновлення та відтворення необхідних логічних зв'язків попереднього матеріалу з новим; визначення шляхів ліквідації прогалин у знаннях учнів; осмислення і формування логічних операцій; активізацію пізнавальних процесів та формування позитивної учбової мотивації в спеціально створених умовах.

Створенням спеціальних умов для школярів забезпечується успішне розв'язання запропонованих завдань. Сильні учні мають змогу самостійно підвищити рівень знань; слабкі діти на основі використання спеціальних дидактичних матеріалів виконують посильні завдання, що сприяє оволодінню ними прийомами пізнавальної діяльності, підвищенню інтересу до навчання і, таким чином, усі школярі засвоюють необхідний мінімум програмових знань та розвивають свої здібності і задатки.

Успішне здійснення диференційованого навчання можливе за умов, коли вчитель: уміє передбачити труднощі, що можуть виникнути в дітей під час засвоєння матеріалу; враховує загальну готовність школярів до наступної діяльності, тобто рівень сформованих знань, здатність самостійно працювати, ставлення до роботи; систематично і цілеспрямовано використовує диференційовані навчання індивідуального та групового характеру; проводить перспективний аналіз (для чого плануються завдання, чому їх треба використати на цьому етапі уроку, як продовжити роботу на наступних заняттях), – причому одноразове, епізодичне використання диференційованих

завдань не забезпечить істотних змін у знаннях і розвитку дітей. Це здатний зробити лише систематичний диференційований підхід.

Тому в методичній підготовці студентів як майбутніх вчителів неодмінно слід використовувати елементи диференційованого підходу. Рівні навчання повинні відповідати рівням засвоєння, визначатися послідовністю процесу навчально-пізнавальної діяльності. При такому підході можна констатувати, що перший, мінімальний рівень, може характеризуватися як рівень розуміння, запам'ятовування, коментування; другий – як рівень застосування засвоєного в стандартних ситуаціях; третій – як рівень можливостей, застосування засвоєного в нестандартних ситуаціях. Слід зазначити, що ці рівні відповідають рівням професійної діяльності вчителя, тобто професійної грамотності, професійної компетентності творчої культури. Реалізація диференційованого підходу повинна знайти своє відображення в проектуванні цілей диференційованого навчання, в призмі різних форм навчальної діяльності, диференційованому контролю та оцінці. Таким чином, можна прийти до висновку про те, що диференційований підхід передбачає диференціацію в цілях навчання, змісті навчання та організації навчального процесу.

Основним компонентом навчальної діяльності є навчальні завдання як узагальнена мета діяльності, виражена у вигляді узагальненого навчального завдання студентів. Виконання цих завдань сприяють набуттю ними відповідних знань і умінь, а також розвитку особистісних якостей. Виконання підручних завдань виникає з системи навчальної діяльності для досягнення поставленої мети. При цьому рівні формування навчальної діяльності можуть бути різними.

Список використаних джерел

1. Братанки О. Проблема дефініцій базових понять у теорії диференційованого навчання / О. Братанки // Рідна школа. – 2000. – №7. – С. 43-45.
2. Бутузов И. Т. Дифференцированное обучение – важное дидактическое средство эффективного обучения школьников. / И. Т. Бутузов – М.: Педагогика, 1978. – 200 с.
3. Заперченко Н. Диференційований підхід до навчання / Н.Заперченко // Поч. шк. – 2000. – №5. – С. 10-12.
4. Корсакова О. Про технологію диференційованого навчання / О. Корсакова // Рід. шк. – 2001. – №9. – С. 44-48.
5. Унт И. Индивидуализация и дифференциация обучения / И. Унт – М.: Педагогика, 1990. – 192 с.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ

Синюк М. В., магістрант

**Боровець О. В., кандидат педагогічних наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Вирішення проблеми підготовки педагогів якісно нового рівня потребує удосконалення навчального процесу шляхом пошуку та впровадження нових технологій навчання. Застосування інтерактивних методів у процесі навчання істотно впливає на активізацію пізнавальної діяльності майбутніх учителів, сприяє якісному та міцному засвоєнню знань та формуванню професійних умінь і навичок.

Основним проблемам впровадження інтерактивних методів навчання у сучасній теорії і практиці освіти присвячені роботи Н. Біліцької, Л. Ващенко, Л. Даниленко, П. Дроб'язка, О. Дусавицького, О.Козлової, О.Комар, О.Пометун, Л.Пироженко, Ю.Сидоренко, Г.Селевко, С.Сисоевої, Н. Федорової, А. Хуторського, та інших.

Інтерактивне навчання - специфічна форма організації пізнавальної діяльності, яка має передбачувану мету - створити комфортні умови навчання, за яких кожен студент відчуває свою успішність, інтелектуальну спроможність. Сутність інтерактивного навчання полягає в тому, що навчальний процес організовується на засадах постійної активної взаємодії усіх студентів. Це діалогове навчання, де студент і викладач рівноправні [4, с. 22] .

Ефективність застосування інтерактивних технологій навчання у вищих навчальних закладах залежить від низки умов:

- забезпечення підготовки студентів до організації навчального процесу з використанням інтерактивних технологій;

- врахування минулого і теперішнього досвіду студентів;

- наявності мотивації навчання;

- створення атмосфери комфорту і взаємоповаги;

- активного залучення учасників до процесу навчання під час занять;

- врахування індивідуальних особливостей студентів;

- створення умов для самоконтролю учасникам навчального процесу [3, с .54] .

Включення студентів в активну діяльність у процесі навчальних занять забезпечує розвиток педагогічних здібностей, зростання рівня професійної компетентності майбутніх учителів. Однією із форм організації роботи зі студентами є інтерактивна лекція. Інтерактивна лекція, на відміну від традиційної, яка характеризується тривалим монологічним викладом матеріалу викладачем і певною пасивною позицією слухачів, передбачає активну участь студентів. Під час проведення інтерактивної лекції необхідно оволодіти увагою аудиторії, поставивши проблемне питання, презентуючи цікавий приклад, звернувшись до досвіду студентів тощо. Майбутні учителі залучаються до процесу навчання й обмірковування інформації за допомогою вчасно змодельованих навчально-виховних ситуацій. Після представлення навчальної інформації студентам пропонується виконати інтерактивні завдання, які допоможуть закріпити й застосувати нові знання. Інтерактивні лекції доцільно проводити при вивченні великого об'єму інформації в структурованій формі. У процесі розкриття теоретичного матеріалу можна використовувати мультимедійні технології, ілюстрації, структурно-логічні схеми, таблиці.

Інтерактивна лекція дає змогу налагодити оперативний зворотний зв'язок зі студентами; активізувати їх мислення, знання та уміння; діагностувати рівень обізнаності майбутніх фахівців щодо означеної теми; забезпечити постійну взаємодію викладача та студентів. Варто зауважити, що така лекція потребує підготовки не лише від викладача, але і від студентів: їм надаються необхідні методичні рекомендації та список літературних джерел з цієї

ЗМІСТ

Молодий педагог

Александрук А. В. ФІЛОСОФСЬКО-ПЕДАГОГІЧНІ ІДЕЇ ТА ПРОСВІТНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ	3
Артюхова В. В. ЗНАЧЕННЯ АНКЕТУВАННЯ В СИСТЕМІ ОСВІТИ	5
Бабич Л. В., Лісова С. В. ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ТРУДОВОМУ НАВЧАННІ.....	6
Баланова М. М., Кирильчук Ю. В. ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТНО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ВАРІАТИВНОГО МОДУЛЯ «ТЕХНОЛОГІЯ ВИГОТОВЛЕННЯ ВИШИТИХ ВИРОБІВ» У 6-МУ КЛАСІ	8
Басюк М. В., Горобаха Н. М. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ СЕНСОРНОГО ВИХОВАННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ З ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЮ НЕДОСТАТНІСТЮ В УМОВАХ ІНКЛЮЗІЇ.....	9
Биндюкова С. В., Шевців З. М. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ СПРЯМОВАНOSTІ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ	11
Близнюк Р. І., Кухар Л. О. АЛГОРИТМ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ВІДБОРУ ЕКСПЕРТІВ В КОНТЕКСТІ ОЦІНЮВАННЯ ЯКОСТІ ТЕСТІВ ТА ТЕСТОВИХ МАТЕРІАЛІВ	12
Буга Л. М., Шевців З. М. СТВОРЕННЯ СИТУАЦІЇ УСПІХУ ЯК ОДНА З УМОВ ГУМАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	14
Бурак В. В., Поніманська Т. І. ПЕДАГОГІЧНА ОСВІТА БАТЬКІВ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В УМОВАХ ІНКЛЮЗІЇ У ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ	16
Валага С. М., Янцур М. С. ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ПРОБЛЕМНОСТІ ДЛЯ РОЗВИТКУ ТЕХНІЧНИХ ЗДІБНОСТЕЙ В УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ В ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ.....	18
Варанецкая-Лосик Е. И. О СОДЕРЖАНИИ ПОНЯТИЯ КОММУНИКАТИВНО-ПОЗНАВАТЕЛЬНЫХ УМЕНИЙ У ДОШКОЛЬНИКОВ	19
Вижиговська Г. М., Колупасва Т. Є. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЦІННОСТЕЙ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: ПРИНЦИПИ, УМОВИ, ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.	20
Гаврилюк М. І., Степанова О. І. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	22
Гаврюсєва Т. О., Гаврюсєв С.М. ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА САМОСТІЙНОЮ РОБОТОЮ СТУДЕНТІВ.....	23
Галатюк М. Ю., Галатюк Ю. М. РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНОГО ДОСВІДУ ПРОЕКТУВАННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИКИ.....	24
Галатюк Т. Ю. ВИКОРИСТАННЯ КОМП'ЮТЕРА І ПРОГРАМНИХ ЗАСОБІВ У ФОРМУВАННІ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНОГО КОМПОНЕНТА МЕТОДОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ	25
Генсіровська К. Ю., Поліщук Н. В. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ВІДЕОНАОЧНОСТІ У ПРОЦЕСІ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ	27
Голуб О.Ф. ПРИМЕНЕНИЕ ИГРОВЫХ ФИЗКУЛЬТУРНЫХ ЗАНЯТИЙ В ФОРМИРОВАНИИ ОПТИМАЛЬНОЙ ДВИГАТЕЛЬНОЙ АКТИВНОСТИ ДЕТЕЙ 5-7 ЛЕТ	29
Гомонец О. А., Лісова С. В. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ПРАЦІ В УЧНІВ 11 КЛАСУ ПРИ ВИВЧЕННІ РОЗДІЛУ «ПРОЕКТУВАННЯ ВИРОБІВ».....	30
Гончар И., Дубинина Д. Н. ОРГАНИЗАЦИЯ РАБОТЫ ПО ОЗНАКОМЛЕНИЮ ДЕТЕЙ ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА С ЖАНРОМ ПОРТРЕТНОЙ ЖИВОПИСИ	31
Городиловська О. М., Поніманська Т. І. ФОРМУВАННЯ ТРУДОВИХ НАВИЧОК У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	32
Гриненко Д. В., Локшина О. І. КЛЮЧОВІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ІНШОМОВНОЇ ОСВІТИ У ШКОЛАХ КРАЇН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	33
Грицюк А. В., Янцур М. С. РОЗВИТОК ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ В УЧНІВ В ПРОЦЕСІ ПРОФІЛЬНОГО НАВЧАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ ПРОЕКТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	35
Грицюк О. В., Листопад Т. М. ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ОКРУЖНОЇ ШКІЛЬНОЇ РАДИ У М. ВОЛОДИМИРІ-ВОЛИНСЬКОМУ 1914-1918 РОКАХ.....	37
Гук С. П., Поліщук Н. В. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ІНСТРУКЦІЙНИХ КАРТОК У ПРОЦЕСІ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ	39
Гук Ю. Г., Кирильська Г. М. РОЛЬ І МІСЦЕ ТЕСТОВОГО ОПИТУВАННЯ ПРИ ДІАГНОСТИЦІ РЕЗУЛЬТАТІВ НАВЧАННЯ МАТЕМАТИКИ	41
Гульчук В. А. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННОГО ПІДРУЧНИКА НА УРОКАХ ІНФОРМАТИКИ.....	42
Гуменюк Я. О., Джава Н. А. ДИСКУСІЯ ЯК ЗАСІБ АКТИВІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	44
Давидюк М. В., Галатюк Ю. М. КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОРГАНІЗАЦІЇ ФРОНТАЛЬНИХ ЛАБОРАТОРНИХ РОБІТ З ФІЗИКИ.....	45
Денисевич М. Г., Горбатова Е. В. РАЗРАБОТКА И ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНАЯ АПРОБАЦИЯ МЕТОДИКИ ФОРМИРОВАНИЯ КОЛОРИСТИЧЕСКИХ УМЕНИЙ У ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА.....	47
Джас В. В., Сингаївський Д. В. ВИКОРИСТАННЯ ТВОРЧИХ ЗАДАЧ З ЕЛЕМЕНТАМИ ДИЗАЙНУ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЗАСІБ ГРАФІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ УЧНІВ НА УРОКАХ КРЕСЛЕННЯ.....	49
Дудар К. М., Бричок Б. П. ПРОФЕСІЙНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ У СУЧАСНОМУ СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ КОНТЕКСТІ.....	50
Жабська І. В., Бричок Б. П. СКЛАДОВІ ПЕДАГОГІЧНОЇ СИСТЕМИ ВАСИЛЯ СУХОМЛИНСЬКОГО.....	51

Зелена В. І., Юрчук В. М. ПРОФЕСІЙНЕ ЗДОРОВ'Я ВЧИТЕЛЯ - ЗАПОРУКА УСПІШНОСТІ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ	52
Зубок О. В., Петренко О. Б. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	53
Ігнатишина М. М., Галатюк Ю. М. ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ РОЗВИТОК УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ ..	55
Іщук О. В., Козлюк О. А. ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНИХ ПОЧУТІВ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ СУЧАСНОЇ ДИТЯЧОЇ КНИГИ	57
Казначєєва Л. М. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ В СИСТЕМІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ	59
Карамач О. Ю., Джава Н. А. ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ УСНОГО МОВЛЕННЯ	61
Карповець Ю. В. ПРОГНОЗУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ВЧИТЕЛЯ ІСТОРІЇ ТА ЇХ ПРОФІЛАКТИКА	63
Карпович Ю. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ВИХОВАННЯ ДИСЦИПЛІНОВАНOSTІ УЧНІВ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ	64
Касянчук Б., Романюк А. А. РОЗВИТОК ЛОГІКИ У ДІТЕЙ НА УРОКАХ ІНФОРМАТИКИ	65
Киричук О. М., Джава Н. А. МЕТОДИ НАВЧАННЯ КРЕАТИВНОГО ПИСЬМА НА УРОЦІ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ	66
Кіріяк В. В., Кухар Л. О. ПЕРСПЕКТИВИ НОВОЇ СИСТЕМИ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ В СТРУКТУРІ ЗОВНІШНЬОГО НЕЗАЛЕЖНОГО ОЦІНЮВАННЯ	68
Козачук М. В. ІНКЛЮЗІЯ ДІТЕЙ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В ДОШКІЛЬНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	69
Козерова М. Ю., Павлюк Т. О. ЗАСТОСУВАННЯ ІКТ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	70
Колаковська Т. С., Гудовсек О. А. ОСНОВНІ КОМПОНЕНТИ ТА ПРИНЦИПИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕТНОПЕДАГОГІКИ	71
Колесник О. О., Середюк Л. А. РОЗВИТОК КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ ВИКОРИСТАННЯ НОВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ	73
Кондратюк Н. П., Косарева О. І. ВПЛИВ ІГРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА РОЗВИТОК КРЕАТИВНОСТІ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	75
Конофольська В. В., Рафальська М. В. ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В СИСТЕМУ ШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ	76
Котос Л. Л., Перетятку М. И. ТЕНДЕНЦИИ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ ИНКЛЮЗИВНОГО ОБРАЗОВАНИЯ В РЕСПУБЛИКЕ МОЛДОВА	78
Коханевич М. І., Джава Н. А. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	79
Кректун І. В., Горобаха Н. М. ІНТЕРАКТИВНІ ФОРМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ВИХОВАТЕЛІВ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	80
Кузьмич Ю. О., Козлюк О. А. ФОРМУВАННЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ У ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	82
Курсик Т. П., Гудовсек О. А. ОРГАНІЗАЦІЯ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ В «НОВИХ ШКОЛАХ» ГЕРМАНА ЛІТЦА (НІМЕЧЧИНА)	84
Лепуга В. В., Янцур М. С. РОЗВИТОК ПРОФОРІЕНТАЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В УЧНІВ 10-11-Х КЛАСІВ ПРИ ВИВЧЕННІ ПРОФІЛЮ «ШВЕЙНА СПРАВА» З ВИКОРИСТАННЯМ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	86
Луцишина О. І., Шевців З. М. ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОЇ МОТИВАЦІЇ УЧІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	87
Мартинюк І. В., Козлюк О. А. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО СЕНСОРНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	88
Мартинюк С., Бричок С. Б. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ	90
Мар'юсик І., Романюк А. А. ОРГАНІЗАЦІЯ НАВЧАННЯ ОСНОВАМ ІНФОРМАТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	93
Мельник Я. О., Павлюк Т. О. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ	94
Мельничук М. О., Бричок Б. П. СТАН ОСВІТИ РІВНЕНЩИНИ У СКЛАДІ ВОЛИНСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ	95
М'ялюк О. В. ПРОБЛЕМИ НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ У ТВОРЧІЙ СПАДЩИНІ ГРИГОРІЯ ВАЩЕНКА	97
Наконечна Н. Т., Дичківська І. М. ПІДГОТОВКА ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ В УМОВАХ НАВЧАЛЬНО – ВИХОВНОГО КОМПЛЕКСУ	99
Нечай М. Ю., Кухар Л. О. ВИДИ ДОКУМЕНТАЦІЇ ЗІ СТАНДАРТИЗАЦІЇ ТЕСТОВИХ МАТЕРІАЛІВ	101
Ніверчук К., Бричок С.Б. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	102
Новак С. М. МІЖНАРОДНІ ОСВІТНІ ПРОЕКТИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРОСТОРУ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ЦИВІЛІЗАЦІЙНО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД	103
Носолюк І. О., Павлюк Т. О. ФОРМУВАННЯ ЛОГІКО-МАТЕМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ НАРОДНОЇ МАТЕМАТИКИ	104
Одейчук В. М., Бричок Б. П. ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО У ФАХОВІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ: ІСТОРІКО-ПЕДАГОГІЧНИЙ КОНТЕКСТ	105
Остапчук Н. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ІНФОРМАТИКИ В ПОЧАТКОВИХ КЛАСАХ ВІДПОВІДНО ДО НОВОГО ДЕРЖАВНОГО СТАНДАРТУ ВІД 2011р	107
Павлова Я. В., Коваль В. В. ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОВЕДЕННІ ПОЗАКЛАСНОЇ РОБОТИ З МАТЕМАТИКИ У СТАРШИХ КЛАСАХ	108

Панько Т. И., Зорило Л. И. ВОЗМОЖНОСТИ НАРОДНОЙ ПЕДАГОГИКИ В ОБУЧЕНИИ МЛАДШИХ ШКОЛЬНИКОВ С ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ НЕДОСТАТОЧНОСТЬЮ	109
Парфенюк О. В., Бричок С. Б. ІДЕЇ “ВІЛЬНОГО ВИХОВАННЯ” У ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА ЗАРУБУЖНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ ДУМЦІ,	111
Пилипчук Л. В., Янцур Л. А. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДУ ІГРОВИХ ПРОЕКТІВ У ПІДГОТОВЦІ СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ ДО ШКОЛИ.....	113
Пишняк Н. В., Дичківська І. М. ВЗАЄМОЗВ’ЯЗОК ЗОБРАЖУВАЛЬНОЇ ТА ІГРОВОЇ ТВОРЧОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ІГРАХ-ДРАМАТИЗАЦІЯХ	115
Плаксіна Н. В., Глінчук Ю. О. ЗАГАЛЬНІ ШЛЯХИ ЗАПОБІГАННЯ СТРЕСІВ У ШКОЛЯРІВ ПІД ЧАС НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ.....	117
Поліщук І., Романюк А. А. ЕФЕКТИВНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У РОБОТІ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ	118
Прокопчук Н. П., Бричок С. Б. НАРОДНА ПЕДАГОГІКА ЯК ЗАСІБ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	119
Радкевич Б. В., Косарева О. І. ОСОБЛИВОСТІ УЯВЛЕНЬ ПРО СВІЙ ВІК ТА СТАВЛЕННЯ ДО ПЕРСПЕКТИВИ ДОРΟΣЛІШАННЯ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ	121
Радкевич Н. В., Лесняк Н. В. ЗВ’ЯЗОК ВІЗУАЛЬНОГО ТА ВЕРБАЛЬНОГО У МЕТОДИЦІ ВИКЛАДАННЯ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА В ПОЧАТКОВИХ КЛАСАХ.....	123
Радченко К. В., Руденко Н. М. РОЗВИТОК І ФОРМУВАННЯ МОРАЛЬНИХ ЯКОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ ДОШКІЛЬНИКА ЗАСОБАМИ РУХЛИВОЇ ГРИ.....	125
Рарок М. Р., Колупаєва Т. Є. ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: МЕТОДИЧНИЙ ВИМІР.....	126
Рокицька О. Ю., Селезень В. Д. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО РІВНЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ ТА АГІТАЦІЯ БЕЗПЕЧНОЇ КУЛЬТУРИ ПОВЕДІНКИ.....	128
Романчук І. В., Поніманська Т. І. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ РОЗВИТКУ МИСЛЕННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	131
Русов В. М., Перегятку М. И. ПОДГОТОВКА СПЕЦІАЛІСТОВ В МАГІСТРАТУРЕ ПО СПЕЦІАЛЬНОСТІ «МЕНЕДЖМЕНТ ІНКЛЮЗИВНОГО ОБРАЗОВАНИЯ».....	132
Саковська О. В., Янцур Л. А. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНІХ УЯВЛЕНЬ У СТАРШИХ ДОШКІЛЬНИКІВ В КОНСТРУКТИВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	133
Салівончик Л. М., Косарева О. І. ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ТОЛЕРАНТНОСТІ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОЇ ГРУПИ	135
Сачук Т. О., Лісова С. В. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ПРАКТИЧНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ	137
Семенович Ю., Романюк А. А. ПРИНЦИПИ НАВЧАННЯ ІНФОРМАТИКИ В ПОЧАТКОВИХ КЛАСАХ	138
Синіцька Н. В., Крайчук О. В. ЗМІСТ І СПЕЦИФІКА ДИФЕРЕНЦІЙОВАНОГО НАВЧАННЯ УЧНІВ	140
Синюк М. В., Боровець О. В. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ	142
Синюта К. О., Козлюк О. А. ВИКОРИСТАННЯ ДОСВІДУ ОЗНАЙОМЛЕННЯ З РІДНИМ МІСТОМ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ПАТРІОТИЧНИХ ПОЧУТТІВ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	143
Сиротюк В. О., Павлюк Т. О. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ ДІТЕЙ МАТЕМАТИКИ З ВИКОРИСТАННЯМ «КОЛЬОРОВИХ ЧИСЕЛ КЮІЗЕНЕРА».....	145
Скопечька Л. О., Гудовсек О. А. РОЗВИТОК ПОЛІКУЛЬТУРНОЇ ОСВІТИ В США	147
Смірнова К. В. ІНТЕГРАЦІЯ НАУКОВОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ В УЧБОВИЙ ПРОЦЕС	148
Сорочинська Т. А., Шугасва Л. М. ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МЕТОДИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ У ПЕДАГОГІЧНИХ УЧИЛИЩАХ РІВНЕНЩИНИ (1945–1964 pp.).....	149
Сосницька Т. О., Шахраюк Б. С. ШКОЛА І ОСВІТА НА ВОЛИНІ В ПЕРІОД НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ	151
Сотрута А. П., Шахраюк Б. С. ВОЛОДИМИРСЬКИЙ КОЛЕГІУМ: ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ	153
Старжець В. І., Юрчук В. М. МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ТА БЕЗПЕКА ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ІСТОРИЧНИХ ЕКСКУРСІЙ	155
Степчук Н. В., Маліновська Н. В. ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ГОТОВНОСТІ ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ ЗАСОБАМИ ЕЙДЕТИКИ.....	157
Столярчук Л. А., Листопад Т. М. ЗМІСТ НАВЧАННЯ В ЦЕРКОВНО-ПАРАФІАЛЬНИХ ШКОЛАХ ВОЛИНІ (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧАТОК ХХ СТ.).....	158
Стрілець О. Ю., Полухович Н. В. КОМП’ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ ДЛЯ КОРЕКЦІЇ МОВЛЕННЕВИХ ВАД ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ.....	160
Стрілецька К., Романюк А. А. ВПЛИВ УРОКІВ ІНФОРМАТИКИ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ НА РОЗВИТОК ПСИХІЧНИХ ПРОЦЕСІВ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	161
Сукач Л. Ю., Павлюк Т. О. ДИДАКТИЧНІ ІГРИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ЧАСОВИХ УЯВЛЕНЬ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	161
Трохимчук І. І., Поніманська Т. І. ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО РОБОТИ З ДІТЬМИ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ІНКЛЮЗИВНИХ ГРУПАХ	163
Царук О. В., Лесняк Н. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ЕФЕКТИВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗОБРАЖУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	164
Чемерис М. К., Кирильчук Ю. В. РОЗВИТОК ТЕХНІЧНОГО МИСЛЕННЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ЇХНЬОЇ ТРУДОВОЇ ПІДГОТОВКИ	166

Чорнобиль Ю. М., Петренко О. Б. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ ФОЛЬКЛОРУ	167
Шелюк Г. В. ТИПИ ПОЧАТКОВИХ ШКІЛ ДУХОВНОГО ВІДОМСТВА (КІНЕЦЬ ХІХ – ПОЧАТОК ХХ ст.)	168
Шехавцова С. О. ВИПЕРЕДЖУВАЛЬНА СПРЯМОВАНІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ НА ОСНОВІ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ	169
Шкнай Л. В. ИНФОРМАЦИОННО-КОМУНИКАЦИОННЫЕ ТЕХНОЛОГИИ В ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ СРЕДЕ ДОШКОЛЬНОГО УЧРЕЖДЕНИЯ: «ЗА» И «ПРОТИВ»	170
Шрам М. Б., Дичківська І. М. ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ПОБУТОВИХ І КОМУНІКАТИВНИХ НАВИЧОК У ДІТЕЙ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В УМОВАХ РЕАБІЛІТАЦІЙНОГО ЗАКЛАДУ	171
Шроль Т. С. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ІКТ-КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ: СИНЕРГЕТИЧНИЙ ПІДХІД	174
Щирська І. Л., Маліновська Н. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ПОЕТИЧНИХ ТВОРІВ З ДІТЬМИ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	175
Якимець М. Г., Дупак Н. В. ПРОБЛЕМА ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ХУДОЖНЬОЇ ТВОРЧОСТІ УЧНІВ	176
Яцюра Г. М., Морозова Т. П. АНАЛІЗ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ТА ВИХОВАННЯ У ТВОРЧІЙ СПАДЩИНІ В. О. СУХОМЛИНСЬКОГО	178

Молодий психолог

Березюк Т. П., Павелків Р. В. ПРОФЕСІЙНО-УПРАВЛІНСЬКЕ СТАНОВЛЕННЯ МЕНЕДЖЕРІВ ЯК ПСИХОЛОГІЧНА СКЛАДОВА УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СФЕРІ ОБСЛУГОВУВАННЯ	181
Гевондян Ю., Секретар С., Чабан В. Й. РОЛЬ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЧИННИКА В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ОХОРОНОЮ ПРАЦІ	182
Гончарук К. С., Гандзілевська Г. Б. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ САМОЦІННОСТІ ПІДЛІТКІВ ЗАСОБАМИ ПСИХОДРАМИ	183
Гринюк О. В., Яцюк Н. О. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ САМОРЕГУЛЯЦІЇ АКТИВНОСТІ ОСОБИСТОСТІ ..	184
Мосійчук О. А., Матласевич О. В. ОСОБЛИВОСТІ МІЖОСОБИСТІСНИХ СТОСУНКІВ У ТРАНСКУЛЬТУРНИХ ШЛЮБАХ У КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНО-ДЕМОГРАФІЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК	185
Осипчук О. П., Павелків Р. В. ПСИХОЛОГІЧНІ ЗАКОНОМІРНОСТІ ТА ЧИННИКИ МОРАЛЬНОГО РОЗВИТКУ У МОЛОДШОМУ ШКІЛЬНОМУ ВІЦІ	186
Сеньчук К. В., Павелків Р. В. ОСНОВНІ НАПРЯМКИ КОРЕКЦІЙНОЇ РОБОТИ ПСИХОЛОГА ЩОДО ПОДОЛАННЯ НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ ПІДЛІТКІВ	187
Смоляр О. В., Шахрайук Б. С. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДЛІТКІВ ТА МОЖЛИВОСТІ ЇЇ КОРЕКЦІЇ	189
Федорчук С. І., Гандзілевська Г. Б. ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ ІНТЕЛІГЕНЦІЇ	191
Філоненко В. О., Павелків В. Р. ГЕНДЕРНІ ВІДМІННОСТІ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ	192
Шевчик О., Петренко О. Б. ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ ВИНИКНЕННЯ ТА КОРЕКЦІЇ ОСОБИСТІСНОЇ ТРИВОЖНОСТІ У СТАРШОКЛАСНИКІВ	193
Шурдак М. А., Шахрайук Б. С. РІВЕНЬ ПРОЯВУ ПЕДАГОГІЧНИХ ЗДІБНОСТЕЙ У СТУДЕНТІВ-ВИПУСКНИКІВ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ	193